

Gang var man enig om at finde 1 pCt. Afdrag passende. I 1886, saa vidt jeg husker, gik den første Kreditforening til at nedsætte Afdraget fra 1 pCt. til $\frac{1}{2}$ pCt., idet man fandt, at Tidssfordoblene nu vare saadanne, at det var mere passende at lade Laanene afdrage med $\frac{1}{2}$ pCt., selv om det derved skulde vare nogle og trestudstue Aar, inden Laanene bleve afdragne, medens Laanene ved 1 pCt. Afdrag afdroges i 45—46 Aar. Jeg indser for øvrigt ikke, at der skulde være noget til Hinder for at nedsætte Afdragene endnu mere f. Eks. til $\frac{3}{8}$ pCt. eller lignende, om man fandt det passende, men det har ingen af de bestaaende Kreditforeningers Bestyrelse villet indlade sig paa. Derimod har man ønsket Lovgivningsmagtens Samtykke til at udstede delvis afdragsfri Laan. Det har nemlig vist sig, at den Forsudbetaling, hvorunder Kreditforeningerne, navnlig de ældste, ere stiftede, nemlig at Laanene skulle amortiseres i nogle og fyrre-tve Aar, ikke holder Stik. Det har vist sig, at meget saa Laan ere amortiserede til Bunds. Det viser sig f. Eks. i Østifternes Kreditforening, at der i første Serie, saa vidt jeg mindes, af de 5 første Terminers Laan paa ordinær Maade er afdraget saadan noget som $\frac{1}{5}$ af de oprindelige Laan, men de allerfleste have maattet gaa over til at forny deres Laan, optage Tillægslaan eller lignende. Jeg tror derfor, at det vil være meget heldigt, at der gives Lov til at udstede disse delvis afdragsfri Laan, som da kunne blive staaende som en Slags Grundprioriteter i Gjendomme. Vi ere jo desværre naaede dertil, at det i det praktiske Liv staar saaledes til, at der kun findes saa Gjendomme i hele Landet, som ikke ere prioriterede. Det næste Punkt hvorom der er andraget, og som ogsaa er foreslaaet i Lovforslaget, er, at Laantagere skulde have Lov til at indbetale det Bidrag til Reservecapitalen, der som Regel udgør 2 pCt., og som nu skal indbetales paa een Gang ved Laanets Stiftelse, i 4 Terminer. Det vil for saa vidt ikke have stor Betydning for de 5 ældste Kreditforeninger, da de kun ere bundne til Bestemmelsen ved Statutterne og ikke ved særlig Lov. Det har ogsaa vist sig, at den højtærede Indenrigsminister har tilladt to Kreditforeninger, de nørrejhyske Landejendomsbesidderes Kreditforening og den fynske, at indbetale Reservecapitalandelen terminsvis med $\frac{1}{2}$ pCt. hver Termin, og for to andres Vedkommende, Østifternes og vest-sønderjhyske Kreditforening, gaar jeg ud fra, at de saa samme Tilladelse, hvis de andrage derom. De øvrige Kreditforeninger, Kreditkassen for Landejendomme i Østifterne, jydsk Købstadkreditfor-

ening, Husmandskreditforeningerne, Kreditforeningen for Grundejere i Kjøbenhavn og Kreditforeningen for Grundejere i Jylland ere bundne ved særlige Love, saa at de ikke kunne saa Tilladelse til at indbetale denne Reservecapitalandelen terminsvis, men skulle indbetale hele Andelen ved Laanets Stiftelse. Jeg tror derfor alligevel, at det har en ikke ringe Betydning ogsaa at saa denne Bestemmelse indført, saaledes at samtlige Kreditforeninger blive stillede med lige Betingelser paa dette Omraade. Det næste Punkt, hvorom der er blevet andraget, og som ogsaa er fremsat i Lovforslaget, er, at det solidariske Ansvars Behæftelse i Stedet for at være $66\frac{2}{3}$ pCt. af Hovedstolen, saaledes som det er fastslaet ved Lov af 20de Juni 1850 § 4 Litrd. d og i forskellige senere Love, kan blive ændret til at udgøre 10 pCt. af Restgælden for de forskellige Seriers Laan. Den Gang man oprettede de første Kreditforeninger efter Lov af 20de Juni 1850, var der vist ingen, som tænkte paa, at man vilde gaa over til Serieinddelingen, som man først fik i 1862, og det er denne Serieinddeling, som har gjort, at det solidariske Ansvars Behæftelse kommer i Vejen, naar man vil have et Tillægslaan i en anden Serie end den, hvori det oprindelige Laan er stiftet, og dette har overordentlig stor Betydning. Tænke vi os f. Eks., at der i Østifternes Kreditforenings første Serie — jeg gaar ud fra denne Kreditforening, fordi jeg kender den bedst — i Aaret 1854 er blevet stiftet et Laan paa 30,000 Kr., som nu er afdraget paa omtrent 1,000 Kr. nær, saa hæfter den vedkommende Debitor tillige for 20,000 Kr. som solidarisk Ansvar, og hvis han nu beder om at saa et Tillægslaan f. Eks. paa 29,000 Kr. i en ny Serie, vil han, skønt han kun skylder 1,000 Kr., saa det Svar, at han kun kan saa et Tillægslaan paa 9,000 Kr. Han skylder ganske vist kun 1,000 Kr., men han hæfter fremdeles for 20,000 Kr. som solidarisk Ansvar, altsaa i alt for 21,000 Kr., og man kan derfor kun laane ham 9,000 Kr., uagtet man kunde taane ham 29,000 Kr., hvis han ikke havde tinglæst Behæftelsen som solidarisk Ansvar for $\frac{2}{3}$ af Laanets oprindelige Hovedstol. Derfor har man egentlig ved denne Bestemmelse drevet Medlemmerne over fra de ældre Serier til de ny med temmelig stor Bekostning; thi de have i de fleste Tilfælde maattet opkøbe Obligationer i dyre Domme for at indbetale de gamle Laan. Vi se saaledes i Østifternes Kreditforening, at de have opkøbt ældre Obligationer til en Kurs af 104, medens de have faaet de ny Laan til en Kurs af 98 à 98 $\frac{1}{2}$. — Ganste vist, hvis de